

ІНТ.МІЖЗОРЯНЕ НЕБО

Зірки, сузір'я, галактики. Ми повільно пливемо серед цієї краси.

ГОЛОС ЗК

В дитинстві бабуся розповідала, що людина народжується спочатку на небі, а вже потім на землі. І народившись, вже ніколи не помирає. Ніколи, ніколи, – заспокоювала вона мене, в котре переконуючи, що мої мама та тато не померли. Просто по закінченні свого земного шляху, вона повертається назад, додому, до зірок.

Ми фокусуємо увагу на планеті, повільно наближаючись, що дуже нагадує нашу Землю. (Відмінність: океан менший за площею і має ядучий синьо-зелений колір; вся суша – світло-коричневого кольору, різних відтінків).

ГОЛОС ЗК

Ця легенда відразу викликала у мене сумніви. Пантеличела неабияк. Ну, як людина може знаходитися у відкритому космосі? Там же кисню немає, невагомість, немає навіть на що спертися, – думав я.

Ми стрімко несемося крізь атмосферу, і спиняємося лише над головою людини.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ДЕНЬ

Безкрайне море піску, небо червоне, вітер, і людина. Це ДЖОН.

Він важко йде спираючись на посох.

Обличчя в нього закрите повязкою, на очах – окуляри з прозорими скельцями. В довге волосся вплетені буси.

ГОЛОС ЗК

Проте, я шукав своїх батьків, згодом бабуся, через що мене в школі прозвали астрономом. Відчайдушно шукав. Аби хоч на мить вгледіти рідний образ, почути таке бажане, незабутнє: "Здравствуй, сину!"

Джон зупиняється, встромляє свій посох в пісок, опускається на коліно.

Дістає із сумки флягу.

Знімає один край повязки.

Обличчя в нього обвітрине, вкрите пилом.

Джон відкриває флягу, закидає голову і намагається попиту. Однак у флязі немає води, ні краплини.

Джон трясє флягу залишаючи відкритим рота. В безсилі жбурляє флягою.

ГОЛОС ЗК

Одного дня, коли надія стала
справжнісіньким безглуздям, я був
дуже злий. Розтрощив на дрібні друзки
телескоп. Найкоштовнішу свою річ.
Увесь свій тодішній смисл.

Джон дивиться на свою флягу, яка лежить в метрах десяти від нього.

Він лягає, і починає повзти в напрямку фляги. В цей час, заглушаючи звук вітру, наростає який дивний рокіт, що закінчується потужним вибухом, десь у горі.

Курява здійсмається, ніби під час старту космічного корабля.

Джон, який лежить накривши голову руками і якого присипає піском, не бачить, щось схоже на скляну велетенську трубу, що поволі з'єднує небо та землю.

В середині, труби-тунеля, дим, спалахують розряди блискавиці.

Джон піднімає голову. Струшує пісок. Він нічого не розуміє.

Перше, що він бачить - зіжмакана коробка цигарок, яка лежить поряд. Джон бере її, розгортає.

В коробці "Астра", одна зламана сигарета. Джон бере сигарету, нюхає її.

Джон озирається довкола. Помічає верхів'я дерев.

Джон підхоплюється на ноги.

Бачить панораму розкішного оазису. Він не може повірити своєму щастю.

На очах з'являються сльози, пересохлі губи намагаються щось вимовити.

ДЖОН

(ледь чутно)

Вода.

(гучніше)

Вода..

Джон біжить, розставивши руки, до озера.

Падає.

Підіймається.

Знову біжить.

ДЖОН

(кричить)

Вода!

Джон добігає до озера, падає на коліна.

ДЖОН
(переможно)
Вода!

Джон занурює голову у воду.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ДЕНЬ

Зелена трава, ідеальний газон, кущі, дерева, озеро, співають пташки, світить сонце, чується сміх дітей.

Двоповерховий будинок з колонами, балконом, стоїть на певному підвищенні. В метрах п'ятидесяти від нього, на галявині, за столиком, під парасолею сидить компанія з п'яти осіб: двоє жінок (ГРЕТА та МАТИЛЬДА) і трое чоловіків (БРЕДД, БІЛЛІ, ВІКТОР). Вони безтурботно гають час: грають у карти, спілкуються, п'ють напої, читають пресу. Поряд бавляться трое дітей. Старший (ГРЕГОР) бігає з сачком, а менші – жбурляють м'ячем.

В кадр також потрапляє садівник, що підстригає кущі.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.КІМНАТА.ДЕНЬ

В кімнаті, яка обладнана під реанімаційну палату, напівтемрява.

Табло та звук апарату контролю.

Джон лежить на ліжку. Вигляд у нього кепський: худий, блідий, лисий, спітнілий, важко дихає.

Над ним, схилившись, стоїть жінка в білому халаті. Це ЛІЗА. Вона робить йому в руку ін'єкцію.

Джон відкриває очі, бачить шприц.

БК:резервуар шприца.

ЛІЗА
Доброго дня, містер Джон!

ДЖОН
Привіт.
(після паузи)
Чому так темно?

ЛІЗА
Ви хочете, аби я відкрила жалюзі,
містер Джон?

ДЖОН
Так. Давно, напевне, пора.

Ліза кладе шприц, підходить до вікна, відкриває жалюзі.

Кімната наповнюється світлом.

Ліза повертається назад, бере губку, присідає до кроваті.

4

Витирає Джону чоло, лице, шию, груди.

На грудях у Джона кулон.

ДЖОН
Тебе, як зовуть?

ЛІЗА
Ліза.

ДЖОН
Ти красива, Лізо.

ЛІЗА
Дякую, містер Джон.

ДЖОН
І сподіваюсь розумна..

Джон від'єднує від свого тіла проводи, витягає з носа трубки.

Ліза в шоці.

ЛІЗА
Містер Джон, що ви робите?!..

Ліза зупиняє руку Джона.

Джон дивиться на руку Лізи, потім переводить погляд на неї.

Ліза відпускає руку Джона так, ніби щойно трималася за розжарену ручку пательні.

В Лізи ледь не істерика.

ЛІЗА
(благає)
Містер Джон, будь-ласка...

Джон витягає з артерії катектор, до якого під'єднана крапельниця.

Ліза ридає.

ДЖОН
Заспокойся, дитино, я ще не помер.
Навіть, коли помру, не треба так
убиватися.

Ліза плаче.

ДЖОН
Ти чула мене, чи ні?

ЛІЗА
Так, містер Джон.

ДЖОН
От і добре. Допоможи мені підвестися.

Ліза допомагає Джону присісти.

Їхні обличчя опиняються дуже близько. Джон обома руками охоплює обличчя Лізи.

Джон вивчає обличчя Лізи. Великими пальцями витирає сліди від сліз.

ДЖОН
Ти таки красива.

Ліза кліпає очима, біжить сльоза, Джон витирає її.

ДЖОН
Подай мені робу.

Ліза подає сорочку та штани.

Джон починає одягатися, Ліза допомагає йому.

ДЖОН
Що там нового?

Ліза знизує плечима.

ДЖОН
Виходить, нічого цікавого, не варто й шкодувати згаяного часу?

ЛІЗА
Казали, що вісімдесят відсотків льодовиків Гренландії зникли.

ДЖОН
Куди?

ЛІЗА
Незнаю.

ДЖОН
Як пояснюють?

ЛІЗА
Здається вчені не можуть цього пояснити.

Джон одягнений.

ДЖОН
Ліза, я зібрався на вулицю, і заодно передай Урсулі, що я хочу терміново бачити містера Джекінсона.

ЛІЗА
Так, містер Джон.

Ліза виходить.

ІНТ.ШОСЕ.ДЕНЬ

Трасою їде синій автомобіль.

ІНТ.САЛОН СИНЬОГО АВТО.ДЕНЬ

В салоні авто – лише водій. Це ФІЛ ДЖЕНКІНСОН.

Філ веде машину, слухаючи радіоновелу.

ГОЛОС ДИКТОРА

Не отримавши відповіді на своє звернення, вона ступала декілька кроків і падала знесилено на канапу; падала талановито, артистично, до найменших подробиць відтворюючи сцену головної героїні з популярного телесеріалу; опускалася красиво, граційно, з помахом руки, тужливим зойком, щкода, що Альберт не був поціновувачем прекрасного, а лише байдуже дивився, брав сигару, казав: "Достатньо вже падати, ще лоба розіб'еш"...

Дзвонить мобільний. Філ виключає приймач, бере телефон.

ФІЛ

Ало?

У вікні – автозаправка.

Філ слухає.

ФІЛ

Дякую, Остіне.

ІНТ.ШОСЕ.ДЕНЬ

Синій автомобіль розвертається, змінюючи напрямок руху.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ЗАЛА.ДЕНЬ

Залою, в напрямку виходу, їде на візку Джон. Ліза йде поряд.

Ліза відкриває двері. Яскраве світло вулиці сліпить Джона.

Джон виїжджає на ганок.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ДЕНЬ

ПАН: Джонових володінь. Спів пташок, сміх дітей.

Джон і Ліза біля будинку.

ДЖОН

Краса. І ти Ліза хотіла від мене її сховати. Тобі не соромно?

Ліза стоїть за спиною у Джона винувато схиливши голову.

На галявині, за столиком, компанія залякла, ніби побачила

справжнього привида. Тільки діти продовжують гратися.

Матильда підхоплюється і осмикує дитину, яка весело і гучно балагурить.

ДЖОН

Скажи їм, щоб не звертали на мене уваги.

ЛІЗА

(гучно, звертаючись до компанії)

Містер Джон, сказав, щоб ви не звертали на нього уваги!

З-за столику підводиться Бредд, і твердим, рішучим кроком йде до Джона та Лізи.

ДЖОН

А Бредд погладшав, правда Ліза?

ЛІЗА

Не можу знати, містер Джон.

ДЖОН

Погладшав, погладшав. Старіє, тупий армійський лис.

ЛІЗА

(з вдаваним докором)

Містер Джон... Краще побережіть себе. Кожне вимовлене вами слово, здоров'я не додає.

ДЖОН

Правда, я не зустрічав такої тупої і в той же час настільки хитрої людини.

Бредд підходить до Джона та Лізи.

БРЕДД

Привіт, Джоне.

ДЖОН

Так, Бредде.

БРЕДД

Ти, як?

ДЖОН

Не повіриш, - готовий, навіть, в космос злітати.

БРЕДД

(звертаючись до Лізи)

Можна вас на хвилинку?

ДЖОН

Не можна, Бредде. Ліза лише моя помічниця. Вона, як цей візок з

мотором, чи просто милиця. Тож все, що ти хотів сказати їй, можеш сказати мені. Я уважно слухаю.

БРЕДД

Джоне, хоч ти мені лише кузен, але ми росли, як рідні брати, ти все це знаєш. По суті, у нас була одна мати. І ти був мені рідним братом..

ДЖОН

Чому був?

Схоже, ситуація забавляє Джона. Він, відкинувши голову, з ледь вловимою усмішкою, спостерігає за Бреддом.

БРЕДД

(широ)

Ти мені і є рідний брат! І я не дозволю, Джоне, щоб у мене на очах, мого рідного брата, завчасно заганяли до могили. Я не дозволю! Як офіцер, і як проста людина. Мені честь не дозволить!

ДЖОН

Буде, тобі, Бредде.

БРЕДД

Ні, Джоне. Можливо тобі й все одно, але є люди, яким це болять. Одна з них, стоїть перед тобою. Інші – он на галявині. Бачиш. Це твоя сім'я, Джоне. І сім'я дуже хвилюється за тебе.

ДЖОН

Не розумію, тебе.

БРЕДД

Можливо тобі не відомо, Джоне, але вчора в ночі, твоє серце двічі спинялося. Найкращі кардіологи міста провели ніч в твоєму будинку. Вони витягли тебе...

ДЖОН

(перебиваючи)

Достатньо, Бредд. Ти мене стомив.

БРЕДД

Ми тебе любимо, Джоне.

ДЖОН

Дякую за турботу, Бредде.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ГАЛЯВИНА.ДЕНЬ

За столиком відсутній лише Бредд.

Грегор із сачком сидить на траві, біля пустуючого стільця Бредда, слухаючи з цікавістю розмову дорослих.

Матильда збирає карти зі столу.

Двое інших дітей, поруч, без особливого інтузіазму, катають м'яч.

МАТИЛЬДА

Не гарно вийшло.

ГРЕТА

Це ще м'яко сказано, сестре.
Зібралися на похорон, а потрапили на
день народження.

БІЛЛІ

Сумніваюся.

ГРЕТА

В чому сумніви?

БІЛЛІ

З приводу дня народження. Це скоріше
агонія.

ГРЕТА

Нічого собі агонія! Він неміг
спокійно собі агонізувати в постелі,
подали від очей, а?

ВІКТОР

(відриваючи погляд від журналу,
який читає)

Грета..

ГРЕТА

Що Віктор?

МАТИЛЬДА

Віктор правий. Нас слухають діти.

БІЛЛІ

(звертаючись до Грегора)
Ти чого тут сидиш? Іди, побігай.

МАТИЛЬДА

Мені шкода тільки Бредда. Він
убивається, а Джон...

БІЛЛІ

Так. Бред сам на своїх плечах тягне
вся цю ситуацію.

МАТИЛЬДА

І йому вже далеко не двадцять років.

ГРЕТА

Нічого з вашим Бреддом не станеться.
На цьому жеребцю, ще кататися й

кататися. До речі, та сама історія і, з Джоном, - він ще нас всіх переживе.

МАТИЛЬДА

Сестро, ти не перестаєш мене дивувати, і це майже завжди - неприємний сюрприз. Мені пора звикнути, але не виходить, я не хочу до цього звикати, Грето!

ГРЕТА

А що я такого сказала? Тут всі свої.

МАТИЛЬДА

Дякувати Богові.

ГРЕТА

І всі ми тут зібралися лише заради Джонових грошей. Хіба не так?

ВІКТОР

(кладучи на стіл журнал)

Стоп, стоп, дівчата, не треба таких густих і чорних фарб. По-перше, Грета, нас зібрав тут обов'язок - і іншої думки бути не може, бо вона апіорі буде хибною. Це, як аксіома: помирає чоловік, відповідно - збираються родичі. А ми які, не які, але всеж найближчі, хто є у Джона..

БІЛЛІ

Вікторе, ти, як завжди, в десятку.

ВІКТОР

І по-друге, Матильда, є безліч приемних, цікавих, захоплюючих тем, на одну з яких, я сподіваюся ми зараз мило будемо спілкуватися.

МАТИЛЬДА

Дякую, Вікторе.

ГРЕТА

В яких ніжинок ми перетворюємося, аж гидко..

ВІКТОР

Є в кого які пропозиціїіі?

БІЛЛІ

Бредд йде.

Бредд, так само, рішучим і твердим кроком йде. Джон і Ліза, ще біля будинку.

Над візком Джона стоїть садівник. Він слухає свого господаря, і ствердно киває.

ІНТ.ВЕЛИКЕ МІСТО.ДЕНЬ

Багатолюдним тротуаром йде Джон.

На дорозі - інтенсивний рух машин.

На протележному боці вулиці, дівчина (МІШЕЛЬ БЛАН) помічає Джона.

МІШЕЛЬ

Джон!

Мішель розштовхуючи пішоходів, проберається до дороги.

МІШЕЛЬ

Джон, любий!

Джон не чує.

Мішель йде краєм дороги, махає рукою, підплигує.

МІШЕЛЬ

Джон!

Джон помічає Мішель.

ДЖОН

Мішель!

МІШЕЛЬ

Джон! Коханий!

Джон також на краю дороги. Повз нього проїжджає авто дико сигналючи.

Пішеходний перехід - в метрах двадцяти. Джон біжить до переходу.

Мішель також біжить.

ДЖОН

Мішель!

МІШЕЛЬ

Джон!

Джон на переході. Запалюється зелене світло.

Джон біжить.

ДЖОН

Мішель!

Джон затискає в обіймах Мішель.

МІШЕЛЬ

Я тебе дочекалася, Джоне!

Кадр розчиняється, ніби марево.

ІНТ. САВАНА. ДЕНЬ

Два військових Хамера, паралельно один-одному, на відстані метрів в сто, на шаленій швидкості, несуться саваною. Їхня ціль - група людей попереду, що розбігаються немов сполохані газелі.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Джон сидить попереду, біля водія (БРЮС), тримаючись правою рукою за ручку безпеки.

ДЖОН

(вказуючи рукою)

Вліво бери, он за тим деревом, потім відразу на право. Беремо їх у кільце.

БРЮС

Слахаюсь, сер.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Два хамера, об'їхавши втікачів, різко спиняються в метрах десяти один від одного.

З машин вискакують озброєні вояки створюючи півколо. Втікачі у пастці.

З хамера виходить Джон.

Джон йде в бік втікачів.

Втікачі збилися до купи, метушаться.

Джон дістає пістолет і стріляє у повітр'я.

Втікачі завмирають.

ДЖОН

Я Джон Уорен, офіцер армії РБК.
Згідно декрету Організації Об'єднаних націй про біологічні норми народонаселення, вас тимчасово затримано, для перенаправлення до мобільного шпиталю.

Від гурту втікачів від'єднується людина і починає бігти. Лунає постріл. Втікач замертво падає.

ДЖОН

Крок вліво, крок вправо, без наказу, трактується, як спроба втечі.

ІНТ.САВАНА.МОБІЛЬНИЙ ШПИТАЛЬ.ДЕНЬ

Серед поодиноких дерев - сім автомашин, розташувалися так, що утворюють коло. В центрі цього кола - рефриджератор.

Біля рефриджератора, в оточені вартових, недавні втікачі.

На іншому боці - група солдат щось смажить на вогнищі.

Втікачі - люди різних національностей і віку.

Одного втікача заводять в рефриджератор, наступною буде ЖІНКА, років п'ятидисяти, яку висмикують з гурту.

Джон йде повз рефриджератор, йому в ноги кидається ЖІНКА.

ЖІНКА

Сер, благаю вас, відпустіть мене, я вже стара, Христом Богом прошу, відпустіть мене...

ДЖОН

Мем, встаньте на ноги.

Вартові підводять жінку.

ДЖОН

Мені шкода, мем, але я солдат, і я виконую наказ.

ЖІНКА

Але ви ж людина. Я бачу, ви людина!

ДЖОН

Я солдат, мем.

Джон кивнув, і вартові прибирають жінку з його шляху.

Джон прямує до машини-радіовузлу.

Жінка пручається, кричить навздогін Джонові.

ЖІНКА

Ірод проклятий, горіти тобі в пеклі, до скінчання віку твого..

Джон заходить до будки радіовузлу.

ІНТ.САВАНА.БУДКА РАДІОВУЗЛУ.ДЕНЬ

Джон заходить - солдати КРІС і БАТТОН, що сидять в напів темряві, в мерехтінні моніторів, підхоплюються на ноги.

ДЖОН

(віддаючи честь)

Хорошу сьогодні погоду напрозорчили, залік вам.

Джон жестом руки пропонує солдатам присісти.

КРІС

(присідаючи)

Завтра буде не гірша, сер, але мені здається, не це зараз головне.

ДЖОН

Що тоді? Чого звали?

Кріс прибирає з карти, що розкладена на столі, олівець,

лінійку, циркуль.

КРІС

Схоже, ми, знаходимося в зоні,
підконтрольній повстанцям.

Джон присідає на стілець, що біля Кріса.

ДЖОН

Зажди, хлопче, про що ти говориш?
Радіус, що найменше, в сто п'ятдесят
кілометрів - зелена вулиця.

КРІС

Ми щойно отримали повідомлення з
новими координатами. За ними - ми на
тридцять кілометрів в болоті.

ДЖОН

Можливо, помилка.

КРІС

Ні, сер. Сьогодні вранці,
спостерігаючи картинку із супутника,
я помітив незвичне пожвавлення на
дорозі до Гудоса. Спочатку я списав
це на базарний день. Але дивним
чином, цей потік, чим ближче до міста,
тим стрімкіше танув. Потім ми
зафіксували цікавий сюжет...

(звертаючись до напарника)

Бат, включи запис.

На моніторі - підвода, до якої під'їздить джип. З підводи щось
перевантажують на машину.

КРІС

Наблизь картинку. Ще.

На моніторі видно, що перевантажують зброю.

КРІС

Стоп!

На моніторі картинка завмерла.

КРІС

Це російський гранатомет "Оса".

ДЖОН

Можливо це просто контрабанда?

КРІС

Де? Звідкілля, сер? Вести зброю майже
до нашого блокпосту, для того щоб
перевантажити її, і повести назад?

ДЖОН

В штаб повідомляв?

КРІС

Так, сер.

ДЖОН

І що там?

КРІС

Ось, надіслали нові координати.

ДЖОН

Тобто, ми в дупі.

КРІС

Боюся, сер, що в глибокій.

ДЖОН

На підтримку з повітр'я ми можемо розраховувати?

КРІС

Сумніваюся, сер. Принайні, поки нас ніхто не атакував - авіації нам не бачити.

ДЖОН

Нас засвітили?

КРІС

Думаю, так, сер.

ДЖОН

(оглядаючи будку)

Вам як тут, комфорто працюється?

КРІС

Нам?

ДЖОН

Не мені ж, капрале.

КРІС

(підводячись)

Комфортно, сер.

ДЖОН

Тоді, гаразд.

Джон також підодиться на ноги.

ДЖОН

Стосовно нашої розмови - поки вона залишається між нами. І передай до штабу,

(дивиться на годинник)

в п'ятнадцять нуль-нуль, ми рушаємо маршем.

КРІС

Так, сер.

ІНТ.САВАНА.ЛАГЕРЬ БІЖЕНЦІВ.ДЕНЬ

Соляною шахтою, з пакунком в руках, йде ЛІ.

У видовбаних келіях - люди.

Лі заходить до келії.

В келії, на топчані, встеленому соломкою, п'ятеро дітей.
Навпроти їх - жінка. По середині - стіл, на якому горить
масляна лампа.

Лі присідає поряд з жінкою.

Лі дивиться на дітей.

ЛІ

Це вам від Оскара.

Лі кладе пакунок на стіл.

У жінки - відсутній погляд.

ЖІНКА

А де Оскар?

ІНТ.САВАНА.МОБІЛЬНИЙ ШПИТАЛЬ.ДЕНЬ

Біля рефрижератора - СЕРЖАНТ, АЛЕКС, БОБ, і ЗАТРИМАНИЙ, який
пререлякано слухає розмову.

АЛЕКС

(вказуючи на затриманих
втікачів)

А що з цими робити?

СЕРЖАНТ

Незнаю. Що хочеш те й роби. Але,
через пів години ми рвемо кігті.

АЛЕКС

Тобто, цього, ще заводимо, а інших -
що хочеш те й роби?

СЕРЖАНТ

Саме, так.

АЛЕКС

Але, що мені з ними робити?

СЕРЖАНТ

Залиш на пам'ять. Зимовими, довгими
вечорами будуть нагадувати про твої
героїчні вчинки. В тебе ж е, що
згадати?

(звертаючись до механіка)

Мак, що так з готовністю?

Мак, показує - окей.

Сержант йде.

СЕРЖАНТ
(до Алекса)
Відпусти їх.

АЛЕКС
(до Боба)
Він сказав, відпустити їх?

БОБ
Так.

АЛЕКС
Ні хрена собі! Ми три дні, що
підірвані ганяли за ними, і тут -
відпусти їх.
(до Затриманого, грізно)
Ти чув?

У Затриманого перелякано бігають очі.

АЛЕКС
Але тебе це не стосується.
(вгедівши, що Затриманий
обмочився)
Срань Господня, Боб, він обісцявся.

БОБ
Йому страшно.

АЛЕКС
О, мудака. От скажи мені, нахрена
такому яйця?

БОБ
Аби ми їх відрізали.

АЛЕКС
Логічно.
(звертаючись до колеги, що йде
від групи втікачів)
Стів, ми закругляємось.

СТІВ
Я вже зрозумів.

АЛЕКС
Виведи наших зайці за територію,
надавай їм підсрачників, і відпусти
на всі чотири боки.

СТІВ
Куди ми так летемо?

АЛЕКС
Якби знав, то був би зараз, напевне,
в бунгало, з смаглявою красунею, десь
на канарах - це точно.

Серед втікачів - радісне пожвавлення.

ІНТ.САВАНА.МОБІЛЬНИЙ ШПИТАЛЬ.РЕФРИДЖЕРАТОР.ДЕНЬ

Операційна.

По центру стоїть крісло схоже на гінекологічне.

Біля столу, оглядає інструмент, медсестра.

Хірург, гортає каталог з дисками.

Підлога в крові. У відрі, що біля крісла, людська плоть.

Біля входу здоровений санітар. Він відкриває двері.

ГОЛОС АЛЕКСА

Джейкоб, це останній.

До операційної заштовхують Затриманого. Санітар закриває двері.

САНІТАР

Роздягайся.

Затриманий у глибокому розпачі. Він стоїть і дивиться приречено на крісло. Санітар дає йому підзатильник.

САНІТАР

Ти що, оглох?

ЗАТРИМАНИЙ

Ні!

Затриманий розвертається і з усього маху б'ється об стіну. Сповзаючи, лупить кулаками, шкрябає пальцями, стіну.

ЗАТРИМАНИЙ

Ні! Ні! Ні! Я не хотів!

Затриманий ридає на підлозі.

Санітар дуже легко, майже однією рукою підіймає затриманого, несе до крісла, садовить у крісло.

Прив'язує руки, ноги.

Медсестра робить ін'єкцію.

Медсестра бере ножиці - розпорює штанину.

Шляхом маніпуляцій з джостиком, встановлює крісло з пацієнтом, у зручну позицію.

В двері перегородки, що розділяє рефриджератор навпіл, заглядає жінка.

Затриманий поскиглює.

МЕДСЕСТРА

Це останній, Марта.

Марта закриває двері.

Хірург зупиняє свій вибір - виймає диск.

Медсестра змащує пацієнтові пах, йодом. Вмикає світло над кріслом.

МЕДСЕСТРА
Сер, пацієнт готовий.

Хірург всавляє диск до магнітофону.

Затриманий спить

Лунає тиха і спокійна музика.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Ми з висоти пташиного лету, наближаємося до, здавалося б, пустого клаптика савани.

Лише в метрах десяти від землі, помічаємо рух, а потім і обриси трьох людей. Це АХМЕД, і два його польові командири (ОСКАР і ТАРАС). Вони добре вмасковані.

Ахмед палицею щось малює на піску, пояснюючи. Окар і Тарас уважно слухають.

Ахмед дістає фотокартки і вручає по одній своїм підлеглим.

На фото - Джон.

АХМЕД
Цього, по можливості треба взяти живим. Скоріш за все, він буде в головній машині. Тож, першу - лише підбити, аби тільки колона спинилася. Це візьмеш на себе ти, Оскар. Твій постріл буде сигналом до бою.

Оскар ствердно хитає головою.

ТАРАС
А хто це?

АХМЕД
Капітан, головний колони.

ТАРАС
Його треба живим взяти?

АХМЕД
Якщо складеться така можливість. Оскаре, дивися, якщо буде така можливість - бери, якщо, ні - вбий.

ОСКАР
Я зрозумів.

АХМЕД

(стираючи ногою те, що малював)
 Ще раз. Незалежно від результату, бій
 триває рівно п'ять хвилин, і ні
 секундою більше, менше можить, якщо
 вистріляете весь боезапас. Потім так
 само, по одинці, цього разу, аби не
 бути мішенню гелікоптерам, зникаємо.
 Місце збору - зрозуміло. Я буду з
 другою групою. З тобою піду Тарасе.

ОСКАР

І все ж командире, мені здається, що
 позиція біля ущелини, вдаліша.

АХМЕД

Згоден, Оскаре, але тільки для
 зтяжнього бою. Там дійсно можна
 створити хороший казан. Але в нас бій
 триває лише п'ять хвилин, і момент
 несподіванки тут має вирішальне
 значення. На тій висоті нас відразу
 викриють. Ще питання є?

Оскар і Тарас заперечно хитають головами.

ОСКАР

Ні, командире.

АХМЕД

Тоді звіримо годинники.
 (дивиться на годинник)
 У мене десять хвилин.

ТАРАС

Є.

ОСКАР

Також, десять.

АХМЕД

В п'ятнадцять нуль-нуль - на
 позиціях. З Богом, хлопці.

Співрозмовники розходяться в різні боки.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Саванною пересувається колона мобільного шпиталю.

Першим іде хамер, другою - вантажівка вкрита брезентом, з
 солдатами, третім - рефрижератор, четвертим - БТР, п'ятою -
 машина радіовузлу, шостою - вантажівка з солдатами, замикає
 колону - також хамер.

По переду колони, в метрах п'ятидесяти, курсує зигзагами над
 дорогою, маленький, ніби іграшковий гвинтокрил-розвідник.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Брюс тримає кермо, Джон кладе до сумки-планшету папери, дістає коробку цигарок "АСТРА".

Гнітюча тиша - чути тільки, як урчить мотор.

ДЖОН

Не бійся, Брюсе, двічі не доведеться померати.

БРЮС

Дякую сер, втішили.

ДЖОН

Що, справді страшно?

БРЮС

Не те щоби страшно.. Просто подумалось, життя, як анекдот - одне намагання зберегти свої яйця.

ДЖОН

Зберіг же.

БРЮС

Поки, да. Ще рік, два місяці і двадцять чотири дні, аби вони залишилися навечно зімню.

ДЖОН

Цього вже достатньо для гордості, для того, щоб не вішати свого носа.

БРЮС

Ніхто не вішає ніс, сер. Просто особливої різниці не бачу. Якщо, наприклад, зараз мене завалять, помру я з яйцями, чи без них - яка різниця?

ДЖОН

Велика, Брюсе. Справжній солдат помирає з яйцями.

БРЮС

Так, сер.

ДЖОН

І обов'язково, героїчно.

БРЮС

Ви приколюєтеся, сер?

ДЖОН

Ні, солдате. Я говорю серйозно.

Джон вертить в руках коробку цигарок.

БРЮС

Я й в армію пішов, бо в мене ні родоводу, ні здоров'я зразкового, ні грошей..

ДЖОН

Тут всі такі.

БРЮС

Окрім Джейсона - збоченця, і ще парочки неадекватів.. Тож, хай живе і процвітає армія, рятівниця моїх яєць!

Брюс сміється, Джон посміхається.

ІНТ.САВАНА.БУДКА РАДІОВУЗЛУ.ДЕНЬ

Кріс і Баттон перед моніторами.

Кріс вивчає місцевість зі супутника.

Баттон, за допомогою джостика керує гвинтокрилом, що летить попереду колони.

КРІС

Скоро підходимо до ущелини, направ нашу пташку між каміння з правого боку, бо я не можу нічого там роздивитися.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Над дорогою, на дереві, висить жінка, що просила Джона відпустити її.

Колона проходить мимо, здіймаючи куряву.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Брюс - за кермом. Джон відкриває коробку цигарок. Там - одна цигарка. Джон бере її.

ДЖОН

Та баба, що на шнурку висить, благала мене відпустити її..Чи міг би я, врятувати її?

БРЮС

Гіпотетично, так.

ДЖОН

А на практиці.

БРЮС

Ні.

Джон нюхає сигарету.

ДЖОН

Який робимо висновок?

БРЮС

Бійся благаючих про неможливе, бо вони вказують на те, який ти далекий від досконалі.

ДЖОН

Двійка, солдате. Проте, бути тобі з яйцями. Бути твоему виводку маленьких і гарненьких діточок. Це я тобі кажу.

БРЮС

Дякую, сер, але чому двійка?

ДЖОН

Кучеряві висновоки робиш. Солдату шкідливо мислити такими категоріями.

БРЮС

Солдат повинен бути тупим?

ДЖОН

Солдат має бути твердим, як камінь, і не зламним, як лом, зрозумів?

БРЮС

Так, сер.

Джон кладе цигарку до коробки.

За вікном - оазис, який з'явився Джонові у пустелі.

Джон зіжмакує коробку і викидає у вікно.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

ПАН: оазис.

БК: зіжмакана коробка цигарок.

Хвіст колони.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОКЕАН.ДЕНЬ

ПАН: берег океану.

В хмарах миготять блискавиці. Наростає гул.

Потужний вибух, що розриває хмари. Вибухова хвиля йде до низу, в океан, здіймаючи величезні хвилі.

З неба спускаються три велетенські труби-тунеля. В середині труб дим, блискавиці.

Труби-тунелі заходять до води - вода, кипить.

Під водою видно, що з труб з'являються льодові брили.

Труби підіймаються.

На поверхні залишаються три айзберги правильної форми. Навколо них, на воді, з'являється крижана плівка.

Хмари знов - суцільний масив.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Джон, мокрий, йде берегом озера до дерев'яного будиночка.

ГОЛОС ЗК

Усе своє завзяття і цікавість, я
направив в більш раціональне русло.
І, о, диво. Результат з'явився.
Можливо не той, на який я
розраховував, не такий бачив, але він
був, цього ніхто не міг заперечити.
Його можна було потрогати руками,
понюхати, кидатися ним, покласти на
ніч під подушку..

Джон підходить до будинку, відкриває двері, заходить.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.БУДИНОК.ДЕНЬ

Джон оглядає кімнату.

Підходить до ящиків, які прибиті до стіни, відкриває – там
крупя, консерви. Бере пакунок з крупою, вивчає його. Кладе на
місце.

На пічці лежить коробка сірників, стоїть коструля. На столі –
рація, і лежить лаваш.

Джон підходить до столу, відламає шматок лавашу.

Їсть. Вивчає поглядом рацію.

Вмикає тумблер на рації. Рація – шипить.

Джон бере мікрофон.

ДЖОН

(не сміливо)

Мене хто чує?

У відповідь – шипіння.

ДЖОН

Я оазис, як чуєте мене. Мене хто чує?

Відгукніться..

Джон ставить мікрофон.

Присідає до столу.

Оглядається довкола. Рація шипить.

Відламає ще шматок лавашу.

Жеє.

Бере мікрофон.

ДЖОН

(з набитим ротом)

Я оазис, мене хто чує?

Джон ставить мікрофон, вимикає рацію.

Підводиться і йде до виходу.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Джон виходить з будинку і йде до озера роздягаючись.

Джон пірнає у озеро.

Пливе кролем.

ГОЛОС ЗК

Рухаючись так, у мене звісно були й
взлети і падіння. Однак, одне
залишалось незмінним - я отримував
завжди те, на що заслуговував,
принаймні я робив такі комфортні
висновки для себе.

Джон перевертається на спину і, так тримається над водою,
закриваючи очі.

ГОЛОС ЗК

А працював я натхнено, до
запаморечення. Відповідно, зазвичай,
і нагорода була - усім нагородам
нагорода. Без перебільшення - мене
вела зірка. Я бачив, як вночі вона
всипала мій шлях сріблом.

Північний край озера, засипає піском.

Джон помічає обрис людини, на березі.

Джон пливе.

Виходить на берег.

Підходить до дерева, під яким лежить людина. Це ОСКАР,
польовий командир Ахмеда.

Оскар лежить без свідомості, тримаючи правою рукою автомат.

Джон бере автомат, ногою штовхає Оскара.

Оскар отямлюється.

Присідає, тримаючись за голову.

Дивиться на Джона.

Оскар нажаханий побаченням - рачкує назад.

Підхоплюється на ноги. Робить декілька кроків в бік,
намагаючись тікати.

Озирається - навколо пустеля. Він незнає куди бігти.

ОСКАР

Я помер?!

ДЖОН

А ти, взагалі, народжувався?

Джон, усміхаючись, повертається і йде.

Оскар опускається на коліна.

Джон викидає у озеро автомат і продовжує йти до будинку.

ГОЛОС ЗК

Однак цього дня, я ніяк не міг
уникнути, як не міг уникнути
найважливішого висновку, який мені
доведеться зробити.

Джон підбирає свій одяг.

ГОЛОС ЗК ОСКАРА

Я помер...

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Джон і Оскар сидять біля будинку і їдять з казанка кашу.

Біля Оскара мобільний телефон.

ДЖОН

Каша смачна!

Оскар жує.

ДЖОН

І життя прекрасне.

ОСКАР

Ще раз кажу, ми померли, Джоне!

ДЖОН

Нехай так, але всеодно - життя
прекрасне.

Оскар дістає з кишені фотокартку, яку йому дав Ахмед, передає
Джонови.

ОСКАР

Візьми, подивися.

Джон бере фотокартку, дивиться.

ДЖОН

І що це?

ОСКАР

Це ти Джон. І ти загинув у бою. Тобі
голову прострелили. Ось сюди куля
увійшла. Я був свідком. Тільки я не
можу зрозуміти, - звідкіля в тебе
довге волосся і цей одяг. Ти був у

військовій формі.

Джон повертає Оскару фотокартку.

ОСКАР

Це правда, Джон, клянуся.

ДЖОН

А хочеш мою правду?

ОСКАР

Ну, давай, придумай щось.

ДЖОН

Готовий слухати, без образ?

ОСКАР

Та подивись ти нарешті навколо –
кругом піски. Подивись на небо..
Рація, телефон – зв'язку ніякого.. Ми
в якомусь чистилеці..

ДЖОН

Заспокойся, Оскаре, будь сильним..

ОСКАР

Пішов ти!..

Оскар жбурляє ложку, підводиться і йде берегом озера.

Джон поглядом проводжає Оскара.

Джон їсть кашу.

Дійшовши до краю озера Оскар спиняється.

ОСКАР

Джоне, йди скоріше сюди.

ДЖОН

Що там?

ОСКАР

Йди подивися.

Джон йде.

Підходить до Оскара.

ОСКАР

Дивися.

Пісок засипає озеро.

ОСКАР

Вже метрів з чотирі засипало. Он
бачиш, як берегова лінія йшла.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Один бік дерев'яного будинку розібраний.

Оскар берегом озера несе дошки.

Джон стоїть по коліно у воді - майструє греблю.

Оскар кидає на купу дошки.

ДЖОН

Хороша в нас гребля виходить, просто витвір мистецтва. Ще б на опори башточки приліпити - взагалі, був би шедевр, правда Оскаре?

ОСКАР

Не правда.

ДЖОН

Тобі не подобається?

Оскар подає дошку Джонові.

ОСКАР

Я солдат, а не архітектор.

ДЖОН

То й що.

ОСКАР

Я убивав людей.

ДЖОН

Навіщо?

ОСКАР

Бо вони хотіли вбити мене.

ДЖОН

Не проста в тебе доля, Оскаре.

ОСКАР

Я не скаржився. По іншому не міг.

ДЖОН

Завжди є вибір.

ОСКАР

Однак, не в моєму випадку.

ДЖОН

Ти особливий?

ОСКАР

Ні. Але коли слідуєш правді, вибору не залишається. Його не має. З одного боку, так, здається, простіше жити, а з іншого - велика відповідальність тягти цей хрест.

ДЖОН

Ні. Подай оту широку дошку.

Оскар подає Джонові дошку.

ДЖОН

То ти мученик, Оскаре?

ОСКАР

Години дві назад, я б напевне ствердно відповів, а зараз я сумніваюся.

ДЖОН

Чому?

ОСКАР

Я ототожнював світ, і себе в ньому, як єдине ціле. Він був моїм світом, а я господарем... Мої ідеали, здавалися ідеалами світу, за які я повинен був боротися. Однак, той світ позбувся мене... Виходить, йому не потрібні, мої ідеали, моя жертва. То як після цього я можу заявити, що жив у правді? Так, це була правда. Але це була моя правда. Не масштабу всього світу, а розміром з перепелине яйце... Здається, я помилявся Джоне, щось дуже важливе випустив з виду, інакше, мені б не було так страшно..

Чути звук піску, що осипається.

Оскар і Джон одночасно помічають, що озеро починає засипати зі східного боку.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ДЕНЬ

В зеленій траві - мурахи.

Джон і Ліза біля озера.

Джон спостерігає за лебедями, що плавають у озері.

ДЖОН

До речі, Лізо, знаєш куди зникли льодовики Гренландії?

ЛІЗА

Куди?

ДЖОН

Їх забрали до паралельного світу.

ЛІЗА

Хто? Навіщо?

ДЖОН

Хто - незнаю, а навіщо - підозрюю, що там просто не вистачає прісної води.

ЛІЗА
Чудеса..

ДЖОН
А найсумніше, те, що, коли той світ
загине, - загине і наш світ.

ЛІЗА
А до чого тут ми?

ДЖОН
Видно, такий міцний зв'язок.

ЛІЗА
Несправедливо.

ДЖОН
Ти так гадаєш?

ЛІЗА
Вони там самі роблять, все що хочуть,
а відповідати разом? Несправедливо.
Кожен сам повинен відповідати за свої
вчинки.

ДЖОН
Це розумно, Лізо. Однак лише за
умови, коли цей умовний індивідум
перебуває у вакуумі.

ЛІЗА
Як це?

ДЖОН
Тобто, коли на вчинки, дії цієї особи
не мотивує середовище, в якому вона
перебуває. Однак, якщо це не вакуум,
то середовище і особа повинні
розділити відповідальність, хіба ні?

ЛІЗА
Вибацте, містер Джон, однак ви
складно говорите.

ДЖОН
Невже?

ЛІЗА
Так.

ДЖОН
Тоді вибач і мене.

ЛІЗА
А вам не треба вибачатися.

ДЖОН
Чому це?

ЛІЗА

Бо ви не винні в тому, що я не зовсім розумію зміст того, про що ви говорите.

ДЖОН

Поглянь, Лізо, на ці створіння. Хіба це не диво, перед нашими очима!

ЛІЗА

Так, лебеді прекрасні.

До Лізи та Джона підходить Садівник. В руках у нього лопата, саджанець і відро.

Садівник кладе лопату та саджанець на землю, а сам з відром йде до озера.

ДЖОН

Лізо, подай мені саджанець.

Ліза подає деревце Джонові.

Джон уважно розглядає саджанець.

ДЖОН

Це ж треба. Життя прожив, а дерева так і не посадив.

ЛІЗА

Неправда, містер Джон. Життя ви своє ще не прожили, а дерево зараз посадите.

ДЖОН

Не втішай мене, дівчино, я цього не потребу.

ЛІЗА

Вибайте, містер Джон.

ДЖОН

Дай мені, немічному, черствому старому віднайти, вичавити хоч краплину жалю до себе, щоб він, рятівною сльозою, ніби бальзамом, омив, таку ж стару, немічну і черсту, мою душу. Допетрала?

ЛІЗА

Так, містер, Джон.

ДЖОН

Однак, на жаль, я не поет, і навіть не поетичний у мене сьогодні настрій.

Садівник повертається з відром води.

САДІВНИК

Містер Джон, де будемо садовити?

ДЖОН

Отут.

САДІВНИК

Прямо тут?

ДЖОН

Так. Тут і саджай.

Садівник бере лопату - копає яму.

ДЖОН

Що це за дерево?

САДІВНИК

Верба.

ДЖОН

Ну що ж, якщо верба, значить буде верба.

Садівник виливає у ямку воду.

ДЖОН

Рости високою і здоровою.

Садівник бере у Джона деревце, садить його.

ДЖОН

Будинок, можна сказати, я побудував, дерево посадив, сина тільки не народив, тож помирати мені зарано. Лізо, ти згодна?

ЛІЗА

Цілком, містер Джон.

САДІВНИК

(хреститься)

Рости дерево.

БК: деревце.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ГАЛЯВИНА.ДЕНЬ

Компанія - за столиком, діти - граються.

ДИТИНА1

Кидай мені м'яча.

ДИТИНА2

Ні, моя зараз черга вибивати.

Перед Бреддом стоїть тарілка з бюштексом. Він, виделкою та ножом, їсть.

Матильда стоїть за спиною Бредда. Вона масажує йому шию.

Віктор читає журнал.

Грета дивиться на Бредда.

Біллі щось переглядає у смартфоні.

Бредд жує.

БРЕДД
Сонце, у нас є сіль.

МАТИЛЬДА
Так, любий. Тобі подати?

БРЕДД
Пріснувате блюдо.

Матильда дістає із кошика сільницю, передає Бреддові.

Бредд солить бюштєкс.

Грета не відводить погляду від Бредда.

Бредд їсть.

До столу підбігає Грегор.

ГРЕГОР
Тату, тату, диви що я спіймав!

Грегор показує Біллі метелика.

БІЛЛІ
Молодець, хороша комашка.

ВІКТОР
Відпусти його, Грег.

БІЛЛІ
Так, сину, відпусти.

ГРЕГОР
Чому?

ВІКТОР
Цей метелик живе лише один день.
Тобто йому залишилося жити всього
півдня.

БІЛЛІ
Всього півдня, сину. Нехай політає.

ГРЕГОР
А як же колекція?

БІЛЛІ
Будемо колекціонувати щось інше.
Колекціонувати будемо фотокартки
спійманих тобою комашок, а?! Давай,
зараз сфотографуємо його..

Біллі фотографує метелика.

Матильда робить Бредові массаж і дивиться на Грету.

Грета продовжує сверлити поглядом Бреда.

Бредд самовдоволено їсть, а все інше – його не хвилює.

БІЛЛІ

Відійди, я тебе разом з метеликом
сфотографую.

Грегор позує.

ГРЕТА

Що він ще сказав, Бредде?

Бредд жує, бере склянку, запиває.

БРЕДД

Ти така розумна, Грето, і таке
питаєш.

ГРЕТА

Можливо й не така розумна, раз питаю.

БРЕДД

Ну що може сказати дитина, якій добре
надавали по задниці? Дитячий лемент.

ГРЕТА

Але всеж.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ДЕНЬ

На невелику автостоянку, біля кованої огорожі, заїжджає синій
автомобіль.

Двері авто відкриваються, і з машини, з кейсом в руках,
виходить Філ Джекінсон.

Філ йде до хвіртки.

Пластиковою карткою відкриває хвіртку.

Філ йде гравієвою доріжкою до будинку Джона.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ГАЛЯВИНА.ДЕНЬ

Бредд знімає фартушок, витирає губи.

БРЕДД

Говорили про риболовлю, спорт, щось
молів про льодовики..

ГРЕТА

Які льодовики?

БРЕДД

Що тануть.

ГРЕТА

Він що, хоче щось відписати ГрінПісу?

БРЕДД
Ти що мелеш?!

ГРЕТА
Ти сам сказав.

БРЕДД
Я сказав лише те, що Джон щось казав про льодовики, які тануть.

ГРЕТА
А з якої причини, він це казав?

БРЕДД
Звідкіля я знаю, що в нього там в голові було?

ГРЕТА
Отожбо й воно.

БРЕДД
Нехай тільки спробує.

БІЛЛІ
Містер Дженіксон йде.

Філ відкриває двері і заходить до будинку.

ВІКТОР
Хто скаже мені, - столиця України, чотири букви.

Бредд сидить стиснувши в руці фартушок.

Матильда стоїть біля Бреда.

Біллі тримає за руку Грегора.

Грета вивчає свої нігті.

ВІКТОР
Це ж Київ.

Грегор випускає метелика. Метелик летить.

БРЕДД
Він не посміє.

МАТИЛЬДА
Любий, хочеш банана?

БРЕДД
Не хочу.. Чому ти стоїш, присядь.

Матильда присідає на своє місце.

ГРЕТА
Я сказала, аби всі розуміли..

МАТИЛЬДА

Замовкни!

БІЛЛІ

(до Грегора)

Іди гуляй.

БРЕДД

Ні, ні сонце. Не треба забороняти їй говорити, - нехай говорить.

МАТИЛЬДА

Любий, вибач будь ласка Грету. Ти ж знаєш, вона інколи таке городить..

ГРЕТА

Ну от, тепер я винна в тому, що Джон, переписав свій мільярд якомусь ГрінПісу.

ВІКТОР

Грето, тебе звісно важко збагнути, але звідкілля така впевненість? Ти що, була свідком?

ГРЕТА

Ні. Це не обов'язково. Усі хто тут сидить не отримують від Джона ні копійки. Щоб це збагнути - треба лише клепка в голові.

МАТИЛЬДА

Благаю тебе, замовкни.

ГРЕТА

Мовчу. Більше нічого не скажу. Живіть своєю хворою фантазією. Але потім не нарікайте.

БІЛЛІ

Джон дуже любив Грегора. Одного разу, років п'ять назад, навіть приїздив до нього на день народження. Його ніхто не чекав. Залізну дорогу подарував.

БРЕДД

Я сходжу до Джона, поспілкуюся ще раз.

МАТИЛЬДА

Ти впевнений, що потрібно так чинити?

БРЕДД

Так. Він же мій брат. Поговоримо і про льодовики, і про Грегора, - про все поговоримо.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.КАБІНЕТ.ДЕНЬ

Філ Джекінсон в кабінеті один. Він підходить до шафи з

книгами. Вивчає назви. Дістає одну.

Гортає сторінки.

Двері відкриваються і до кабінету заїжджає Джон.

Філ закриває книгу, ставить її на місце.

ФІЛ
Привіт, Джоне.

ДЖОН
Привіт, Філ.

ФІЛ
Страх, як хочеться сказати "добре
виглядаєш", однак це буде не зовсім
правда, тож вибач друже.

Джон розсташовується за столом. Відсуває записник, торкається чорнильниці.

ДЖОН
Пусте, Філ. Ти краще скажи, яку книгу
гортав?

ФІЛ
Зараз?

ДЖОН
Тільки-що.

ФІЛ
Саме цієї хвилини?

ДЖОН
Так, Філ.

ФІЛ
"Тропік раку", старого бешкетника
Міллера.

ДЖОН
Книга вільної людини, про вільне
місто?

ФІЛ
В юності, пам'ятаю, дуже сильне
враження на мене справила.

ДЖОН
Хороші книжки ти в юності читав.

ФІЛ
Хемінгвей, Фолкнер, Стейнбек, Томас
Вулф, французи - Камю, Сартр, Моріак,
латиноамериканці - Льоса, Маркес,
Борхес, чех - Кафка, ірландець -
Джойс, - тоді не було інтернету,
доводилося спілкуватися з класиками.

ДЖОН

Вражає.

ФІЛ

Я навіть намагався писати..

ДЖОН

І?

ФІЛ

Рутина, Джоне.

ДЖОН

Слабак ти, Філ.

ФІЛ

Як сказати.. І, надія помирає останньою, не забувай Джоне.

ДЖОН

Оце і є девіз слабаків. Мета - так, але ніяк не надія.

ФІЛ

Не зовсім згоден. Мета звужує горизонт, обмежує дії, світогляд. В той час, як надія - це синонім свободи.

ДЖОН

Мета не обмежує Філ, вона вимагає жертв. Те, на що у слабаків не вистачає духу. І надія - це далеко не свобода, це лиш склянка дешевого вина.

ФІЛ

Якщо це так, Джон, і я знаходжусь в твоєму кабінеті, то ми повинні бути хмільними від цього вина, хіба ні?

ДЖОН

Так, Філ, ми п'яні.

ФІЛ

Ти мене поважаєш, Джон?

ДЖОН

Колись, давно, здається в іншому житті, мене, якимось вітром, занесло до Парижу. Я був молодий і голодний. Мої роботи ще, як і я, нікому не потрібні були. Але от-от я мав вибухнути. І там я зустрів її.. Незнаю, чи кохав я - до сих пір не збагну - однак час проведений з нею, був найщасливішим в моєму житті.

ФІЛ

Зворушлива історія.

ДЖОН

Вона мріяла про сім'ю і рай на землі.
Безпосередньою була. Її звали Мішель
Блан..

ФІЛ

І?

ДЖОН

Знаєш, зараз я сумніваюся - чи було
це насправді? Тому, Філе, я хочу, аби
ти знайшов її.

ФІЛ

Нарешті.

ДЖОН

Тобто, взяти, як вона, якщо існувала,
а вона була, я це точно знаю.

ФІЛ

Краще пізно, ніж ніколи.

ДЖОН

Я багато про неї думаю, останнім
часом.

Філ відкриває кейс. Дістає фотокартки, передає Джонові.

ФІЛ

Ти сильно не хвилюйся, і не гнівайся
занадто, я вже знайшов твою Мішель.

ДЖОН

Як?

ФІЛ

Дуже просто. Людина ж не голка в
копиці сіна. Тим паче, коли є ім'я та
прізвище.

ДЖОН

Вона не змінилася.

ФІЛ

Симпатична мадмазель.

ДЖОН

Однак, як ти взнав?

ФІЛ

Ти ж сам сказав: я багато думаю про
Мішель Блан.

ДЖОН

Дякую, Філ.

ФІЛ

Радий був порадувати.

ДЖОН

Як вона?

ФІЛ

Нічого. Зараз мешкає поблизу Стразбурга. Працює помічником депутата Європарламенту, що входить до комісії з охорони довколишнього середовища. Має невеличкий фонд, який опікується зеленими насадженнями, парками та парковими зонами.

ДЖОН

Сім'я, діти?

ФІЛ

Двічі була у шлюбі, є син..

ДЖОН

Син?

ФІЛ

Так, друже, син. Закінчує Сорбону. Програміст. До речі, він надсилав роботу на твій конкурс, однак до фіналу не потрапив.

ДЖОН

Неймовірно.

ФІЛ

І це ще не все.. Схоже, Джоне, ти біологічний батько цього хлопця.

ДЖОН

Це не можливо.

ФІЛ

Чому? Я його бачив, спілкувався з ним - він дуже схожий на тебе. І Лоран знає про тебе, і називає тебе своїм батьком.

ДЖОН

Ти збожеволів?

ФІЛ

Не просте питання. Застав зненадська.. Однак, Джоне, якщо ти не хочеш спілкуватися на цю тему - забудь. Ніяких претензій, проблем - нічого не має.

ДЖОН

Ти пропонуєш забути сина, якого в мене ніколи не було, і який з'явився, коли на мене вже чекають чотири дошки?

ФІЛ

Вирішуй сам.

ДЖОН
Які в нього очі?

ФІЛ
Як і в тебе.

ДЖОН
Він ніхті не гризе?

ФІЛ
Він вже дорослий.

Філ протягує Джонові фотокартку Лорана.

ФІЛ
Дві години назад, мені повідомили результати аналізу. На 99,9 десятих відсотка, він твій син.

ДЖОН
Мені сміятися чи плакати?

ФІЛ
Я записав звернення Лорана до тебе, хочеш поставлю.

ДЖОН
Ні.

Філ кладе флешку настіл.

ФІЛ
Як захочеш, включеш. Я почекаю за дверима на твоє рішення.

Філ виходить з кабінету.

Джон розтебує верхній гудзик роби.

Джон іде до балконних дверей. Відкриває їх. Виїжджає на балкон.

На балконі - телескоп, стіл, стільчики.

Джон важко дихає.

З балкону видно компанію, парк, озеро.

Джон повертається назад до кабінету.

Джон вмикає монітор, що на столі, вставляє флешку. На екрані - Лоран.

ЛОРАН
Здравствуй батьку. Ти напевне ще не підозрюєш про моє існування, але я є. І я передаю тобі привіт, і бажаю здоров'я. Мама багато мені

розказувала про тебе, тож з отакого віку, мені було на кого рівнятися. Я дуже радів і пишався твоїми успіхами. Ти робиш велику справу, батьку. Буде на те воля, побачемося. Бувай.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Колона мобільного шпиталю минає озеро.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Брюс і Джон на своїх місцях.

ДЖОН

Я перший, як чути мене?

ГОЛОС1

Я другий, чути добре.

ГОЛОС2

Я третій, добре чую.

ГОЛОС3

Я четвертий, ніяких проблем.

ГОЛОС4

Я п'ятий, чую добре.

ГОЛОС5

Я шостий, все в нормі.

ГОЛОС6

Я сьомий, усім вітання.

ДЖОН

Я перший, кінець зв'язку.

Брюс крутить кермо.

БРЮС

Дивилися вчора футбол?

ДЖОН

Ні.

БРЮС

В другому таймі Демсі, шикарний мяч поклав.

ДЖОН

Чув, як ви горлали.

ІНТ.САВАНА.БУДКА ВАНТАЖІВКИ.ДЕНЬ

Алекс, Боб, Стів, та ще чоловік з двадцять, сидять на лавках, під брезентом.

АЛЕКС

Заходять два чувака до аптеки.

Підходять до каси. Один каже: "два гандона". Касир відповідає: "Бачу, не сліпий, замовляти, що будете"?

Зосереджені обличчя солдат. Боб лише посміхається.

АЛЕКС

Е, народ, де ржачка, чому не хапаєтеся за животи, ви що не вкурили такої простої байки?

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Чути жужання розвідника-гвинтокрила і гул колони.

В метрах тридцяти від дороги помітно коливання невеликих клаптиків землі.

Гвинтокрил пролітає.

З'являється перший автомобіль колони.

ІНТ.САВАНА.БУДКА РАДІОВУЗЛУ.ДЕНЬ

Баттон передає Крісу таблицю з координатами.

На моніторі Баттона картинка, що фіксує гвинтокрил.

БАТТОН

Це для звіту.

ІНТ.САВАНА.БІЙ.ДЕНЬ

Колона мобільного шпиталю їде саваною.

З обох боків колони, із під землі, встають повстанці.

Оскар випускає ракету.

ПК: ракети летять на колону з обох боків.

Ракета Оскара влучає трохи вище переднього колеса Хамера.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Машина опускається на землю. Дим, дзвін скла.

Брюс б'ється головою об кермо, ліва частина обличчя у нього вся в крові.

На залишках скла - кров.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Ракета потрапляє в будку машини радіовузлу. Велика антена - тарілка, що стояла на будці, летить до землі, обертаючись, як дзига.

Ракета потрапляє в бік БТРа, але шкоди не завдає.

Друга машина, в якій перебували солдати, знищена, вона

горить. Солдати випадають з кузова охоплені вогнем.

Одна ракета пролітає мимо, а інша влучає в правий бік рефрижератора.

Гвинтокрил - розвідник падає.

Повстанці стріляють з автоматичної зброї.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.БІЙ.ДЕНЬ

Голова Брюса лежить на плечі. Джон рукою шукає пульс у Брюса на шиї, підтягує до себе. Кулі стукають об кузов машини.

ДЖОН

Я перший, зайняти оборону. Два,
чотири, шість - південь, три, п'ять,
сім - північ.

ІНТ.САВАНА.БІЙ.ДЕНЬ

ПАН: бою.

Ахмед дивиться на годинник.

Тарас стріляє з автомату.

ІНТ.САВАНА.БУДКА ВАНТАЖІВКИ.БІЙ.ДЕНЬ

Брезент - як сито. Бійці, що сиділи по краях - мертві. Кулі свистять.

Двоє бійці сплигають з кузова.

Алекс, пригнувшись, використовуючи тіло Боба та ще одного бійця, як щит, пробирається до виходу.

Стів рибкою плигає за борт.

АЛЕКС

Срань господня.

ІНТ.САВАНА.БІЙ.ДЕНЬ

БТР з мілкокаліберної пушки поливає позицію повстанців на півдні.

Одного повстанця, розриває на шматки.

Оскар і Абдула повзуть в напрямку колони.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.БІЙ.ДЕНЬ

Лівий бік машини горить. Джон підтягує до себе Брюса.

БРЮС

Сер...

ГОЛОС2

Третій, зрозумів.

ГОЛОС3
Четвертий, вже годує собак.

ГОЛОС6
Сьомий, на позиції.

ГОЛОС5
Шостий, виконую наказ.

Джон відкриває двері.

ДЖОН
Два і п'ять, я вас не чую.

ГОЛОС2
Другий вибув.

ГОЛОС3
Здається, п'ятий також.

Джон випадає з машини стріляючи.

ІНТ.САВАНА.БІЙ.ДЕНЬ

ПАН: бою.

Сержант лежучи під Хамером, стріляє з важкого кулемету.

Оскар і Абдула вже близько, біля колони. Абдулі в голову потрапляє куля - він мертвий.

Пушка БТРа стріляє, ніби заведена. До неї приєднуються кулемети.

Алекс, під машиною, біля колеса, дивиться в оптичний приціл.

АЛЕКС
Зараз..

В прицілі - ловить Ахмеда.

Алекс стріляє.

Ахмед - падає за мертво.

АЛЕКС
За Боба.

Джон затягує Брюса під машину. Брюс хоче щось сказати.

ДЖОН
Лежи, не крякай!

Кулі стукають об кузов.

Джон лягає так, що пів корпусу його тіла опиняється за машиною. Джон стріляє з автомату.

Оскар підповзає до Хамера. Підводиться. Обходить машину.

Брюс бачить ноги Оскара. Він намагається попередити Джона.

Джон продовжує стріляти.

ГОЛОС2

Один, я три, дозволь вийти із колони.
Собаки тікають.

БРЮС

Командире..

Оскар визирає з-за машини.

Джон повертається в бік Оскара.

Оскар стріляє.

БП: обличчя Джона.

ПК: куля летить в голову Джону.

Джон падає мертвий; кулон поверх сорочки.

Оскар тікає.

ГОЛОС2

Один, я три, як чуєш мене? Дай добро
на переслідування.

ПАН: місце бою.

Повстанці тікають. Тарас з бійцем тягнуть тіло Ахмеда.

Південна позиція повстанців, вся зрита пострілами БТРа. Багато трупів, фрагментів тіл.

Стрілянина вщухає.

Сержант підводиться і йде вздовж колони.

Алекс лежить під машиною і дивиться перед собою.

Машина радіовузлу - горить.

Люк БТРа відкривається - з'являється Мак. Він мокрий від поту, знімає шолом.

Рефриджератор має дві пробоїни з правого боку. Через дірку видно звалене операційне крісло.

Друга машина горить. Полум'я намагаються гасити вогнегасником, піском.

Біля першої машини - купка бійців.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Оскар біжить з автоматом в руці до озера. Він минає зіжмакану коробку цигарок "Астра".

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

ПАН: місце бою.

Брюса несуть на ношах. Біля нього медсестра.

Стів ногами гемцелить пораненого повстанця.

Хірург, біля бічних дверей рефрижератора, з автоматом на плечі, намагається підкурити. У нього тремтять руки.

Тіло Джона вкривають покривалом.

В небі - блискавиці.

Сержант підходить до Хамера, заглядає до салону. Наростає гул.

ІНТ.САВАНА.КАБІНА ХАМЕРА.ДЕНЬ

Сержант бере сумку-планшет Джона. Відкиває його. Висипає місткість на сидіння.

Блокнот, мапа, ключі, ніж, фотокартка Мішель Блан, пластирь, флакон для ліків.

ІНТ.САВАНА.ДЕНЬ

Сержант стоїть біля Хамера. Потужний вибух, десь неподалік.

Сержант пригинається.

З боку озера суне хмара пилу.

ПАН: колону засипає пилом.

ІНТ.САВАНА.МІСТО.ДЕНЬ

Вулиця схожа на арабський квартал.

Їде машина, поодинокі перехожі.

Сивий продавець торгує овочами та фруктами.

ІНТ.САВАНА.КАФЕ.ДЕНЬ

До кафе заходить у військовій формі Джон. Він йде до стійки.

В приміщенні - трое відвідувачів. Двоє відразу підводяться і виходять, залишаючи свої блюда.

ДЖОН

Налий води з льодом.

Бармен кидає лід до склянки. У нього на бейджіку написано "Тоні".

По телевізору, що висить в кутку, виступає політик.

ПОЛІТИК

Проблема в тому, що людська раса, у продовж віків нещадно, безглуздо, експлуатувала природні ресурси. Цій казці рано чи пізно повинен був

настати кінець. І заходи, які ми зараз приймаємо, і які називають варварськими, не гуманними, вони всеодно не достатні.

Джон дивиться на дівчину, що залишилася в залі одна.

Дівчина також дивиться на Джона. Це Мішель Блан.

Джон бере склянку і йде до Мішель.

Джон ставить склянку на стіл, присідає.

ДЖОН

Я присяду.

МІШЕЛЬ

Ти вже присів.

ДЖОН

Відверто кажучи, я помер, як тільки побачив тебе. Мій мозок, ніби прошила куля тридцять другого калібру.

Мішель їсть спагетті.

ДЖОН

Чому ти не втікла?

МІШЕЛЬ

Я їсти хочу і привидів, від яких тхне табаком, не боюся, хоч у мене і алергія на тютюновий дим.

ДЖОН

А кого боїшся?

МІШЕЛЬ

Не твоя справа.

ДЖОН

Мене зовуть Джоном.

Мішель їсть.

Джон вкидає до рота жувальну гумку.

ДЖОН

Може тобі ще щось замовити?

МІШЕЛЬ

Замовляй собі.

ДЖОН

Гаразд..

(звертаючись до бармена)

Тоні, принеси нам два твоїх фірмових блюда, і пляшку хорошого вина.

За вікном - віслук тягне бричку.

У Мішель, ліва рука біля зап'ястку, вкрита невеликими плямами схожими на опіки. Мішель намагається приховати рану. Джон помічає.

МІШЕЛЬ
Ти сподіваєшся, що я обідати з тобою буду.

ДЖОН
Сподіваюся.

МІШЕЛЬ
Марні твої сподівання.

ДЖОН
Чому?

МІШЕЛЬ
Бо я вже, пообідала.

ДЖОН
Дай свою руку.

МІШЕЛЬ
Ще чого.

ДЖОН
Давай, не бійся, я її не одгризу.

Мішель не сміливо протягує руку, Джон бере її в свою руку.

Джон дивиться на Мішель.

Мішель дивиться на Джона.

Мішель намагається забрати руку.

ДЖОН
Зажди.

Джон відкриває свою сумку-планшет. Дістає пластирь, флакон.

Джон відкриває флакон і виливає трохи суміші собі на руку.

Мішель спостерігає за Джоном.

Джон змащує рану Мішель.

Джон заклеює рану пластирем.

ДЖОН
От і все. Завтра забудеш.

Джон серветкою витирає руку.

МІШЕЛЬ
Дякую.

ДЖОН
Рости здорова.

МІШЕЛЬ
Я піду?

ДЖОН
А обід?

МІШЕЛЬ
Я пообідала.

ДЖОН
А я голодний, як собака.

МІШЕЛЬ
Чому ж ти замовив лише склянку води?

ДЖОН
Бо не знав, чого забажаєш ти.

МІШЕЛЬ
А якби я забажала, наприклад, слона?

ДЖОН
Я замовив би тобі аж два слона.

МІШЕЛЬ
А якби я забажала цілий світ?

ДЖОН
Він вже, красуне, біля твоїх ніг.

МІШЕЛЬ
Справді, Джоне?

ДЖОН
Так.

Офіціантка ставить два м'ясні блюда, соус, склянки, пляшку вина. Забирає тарілки Мішель.

Джон приліплює жвачку до столу.

МІШЕЛЬ
Мені хочеться тобі вірити, Джоне.

ДЖОН
Дякую.

МІШЕЛЬ
Мішель.

ДЖОН
Не зрозумів.

Джон розливає вино.

МІШЕЛЬ
Мене зовуть Мішель.

ДЖОН
Приємно познайомитися Мішель. Давай

за це і вип'ємо.

Джон п'є, Мішель пригублює.

МІШЕЛЬ
Однак, я тобі не вірю.

ДЖОН
Чому? Я підозрілий?

МІШЕЛЬ
Ні.

ДЖОН
Страшний?

МІШЕЛЬ
Ні, Джон, навпаки, ти дуже хороший.
Ти, як заповітна мрія, котра ніколи
не здійсниться.

ДЖОН
Це удар нище поясу, Мішель.

МІШЕЛЬ
Це правда, Джон.

ДЖОН
А якщо - ні?

МІШЕЛЬ
Я була б найщасливішою жінкою.

ДЖОН
Візьми, спробуй, м'ясо дуже смачне, і
вино нічого, чому не п'єш?

МІШЕЛЬ
Мені пора йти.

Мішель дістає гроші, кладе на стіл.

ДЖОН
Зачекай, хочеш я тобі подарую свій
гаманець?

МІШЕЛЬ
Ні.

ДЖОН
Розкладного ножа?

МІШЕЛЬ
Ні, Джоне.

ДЖОН
Я тобі зтанцюю!

МІШЕЛЬ
Не треба, Джон.

ДЖОН
Тоні, включи музику.

Джон підводиться, роздвигає столи.

ДЖОН
Дай мені шанс, Мішель.

Лунає музика. Джон дуже незграбно, не потрапляючи в такт, як справжній валянок, танцює.

Мішель усміхається.

Тоні дивиться, витираючи склянки, офіціантка заглядає з дверей кухні.

Мішель плескає в долоні, у неї на очах сльози.

Джон вертиться, присідає – Джон лежачи на підлозі дригається, як перевернутий тарган.

Тоні піднімає брови.

У вітрину заглядає перехожий.

Джон підводиться.

Мішель плескає.

ДЖОН
Дякую, Тоні.

Джон іде до столу, сідає.

ДЖОН
Ну, як я тобі.

МІШЕЛЬ
Ти був неперевершений.

ДЖОН
А ти сумнівалася. Я ще не таке можу.

МІШЕЛЬ
Здивував ти мене, Джон.

ДЖОН
Я готовий кожної хвилини, дивувати і радувати тебе, Мішель.

МІШЕЛЬ
А м'ясо справді смачне.

Джон їсть.

ДЖОН
Ще б до соусу додати трохи гостроти.

МІШЕЛЬ
Ти хто, Джон?

ДЖОН
Як бачиш, військовий.

МІШЕЛЬ
І все?

ДЖОН
Поки, так.

МІШЕЛЬ
А звання яке?

ДЖОН
Капітан.

МІШЕЛЬ
Капітан Джон.

ДЖОН
Так.

МІШЕЛЬ
Це високе звання?

ДЖОН
Як, для кого. Для рядового - високе,
для генерала..., також, напевне,
високе.

МІШЕЛЬ
Ти хочеш кар'єру військового зробити?

ДЖОН
Я хочу, аби ти була зімною.

МІШЕЛЬ
Якщо, я з тобою не буду?

ДЖОН
Це буде неправильно, і дуже сумно.

МІШЕЛЬ
А що є по твоєму, правильно?

ДЖОН
Ну, це, напевне, коли гармонія
присутня. Коли я люблю тебе, ти любиш
мене, і потім з цього кохання щось
народжується. Це і є суть взаємин
чоловіка та жінки.

МІШЕЛЬ
Мені справді пора, Джон.

Мішель підводиться.

ДЖОН
Я тебе проведу.

ІНТ. САВАНА. МІСТО. ДЕНЬ

Джон і Мішель на вулиці.

Джон купує у старого продавця яблука.

Джон і Мішель ідуть тротуаром і їдять яблука.

МІШЕЛЬ

А мені подобається, коли це все
змішати зі сметаною, притрусити
родзинками, курагою, чорносливом, і
на годину до холодильника. Тоді така
смакота виходить!

Мішель і Джон заходять до будівлі.

ІНТ.САВАНА.МІСТО.ТАНЦЮВАЛЬНА ЗАЛА.ДЕНЬ

Мішель і Джон ідуть коридором.

МІШЕЛЬ

На право.

Мішель і Джон заходять до невеликої танцювальної зали.

У залі четверо інвалідів - три жінки (одна на візку), і ,
маленький, кругленький однорукий чоловічок.

МІШЕЛЬ

Можеш присісти ось на лавку.

Джон присідає.

МІШЕЛЬ

(звертаючись до учнів)
Хвилинку, будь-ласка.

Мішель заходить в бічні двері.

Чоловічок розминає суглоби.

Вже не молода жінка, виконує рухи з танцю Кармен, піднімаючи
ногу-протез.

Джон сидить.

Мішель виходить з дверей з магнітофоном в руці, одягнена в
гімнастичне трико, з косинкою на поясі.

МІШЕЛЬ

Всім доброго дня. Як завжди, ми
починаємо наш урок з повторення
минулого. Хто забув, а бо кого не
було - це квік-степ, ча-ча.

Чоловічок стає, широко розставивши ноги.

МІШЕЛЬ

Обрали вихідну позицію. Починаймо. І
ча-ча раз, два, три. Ча-ча раз, два,
три, чотири, п'ять, і шість.

Мішель танцює.

Джон дивиться.

Учні намагаються танцювати.

Мішель включає магнітофон.

МІШЕЛЬ
А тепер під музику.

Чоловічок закусивши губу, виконує рухи ча-ча.

МІШЕЛЬ
І, ча-ча, раз, два, три. Ча-ча, раз,
два, три, чотири, п'ять, і шість.

Джон дивиться на Мішель.

ІНТ.САВАНА.МІСЦЕ БОЮ.ДЕНЬ

Над колоною кружляє гелікоптер.

До двох гелікоптерів, що на землі, несуть поранених.

Сержант стоїть біля одного з гвинтокрилів.

СЕРЖАНТ
Тут ще два місця є.

На рефриджераторі змінюють колеса, до БТРа чіпляють машину радіозвузлу.

Алекс зі Стівом волочать тіло Абдули.

АЛЕКС
Де справедливість, Стіве? Замість
того, щоб лежати в бунгало, я тягну
цей шматок поганого м'яса. Ти не
скажеш мені?

СТІВ
Напевне, в твоєму бунгало, разом зі
смуглявою красунею, вона і є.

АЛЕКС
Доберуся до неї, поломаю руки, ноги,
шию зверну, але перед цим гляну їй
прямо у вічі...

Алекс та Стів кидають тіло Абдули на купу понівечених тіл повстанців, що лежать в перемішку з деревеною, хмизом.

Солдат з каністрою обливає могильник бензином.

Солдат підпалює сірник - могильник горить.

ІНТ.САВАНА.ПОЛІГОН.ДЕНЬ

На полігоні для стрільби, в невеликій траншеї, лежать з

десяток стрільців.

Мішені - в метрах тридцяти.

З боку, від стрільців стоїть Оскар.

ОСКАР

Вогонь!

Стрільці стріляють.

В мішені потрапляють кулі.

ОСКАР

Стоп!

Оскар знімає навушники.

ОСКАР

Включили запобіжники. Зброю до гори.

Оскар іде до мішеней.

Оскар проходить вздовж мішеней.

Стрільці чекають.

Оскар повертається.

ОСКАР

Цього разу краще. Усі вільні, окрім
Абдули.

Стрільці розходяться, Абдула залишається.

Оскар підходить до Абдули.

ОСКАР

Перезаряди.

Оскар лягає поряд з Абдулою.

ОСКАР

Розслабся. Автомат не рятівне коло,
щоб за нього так триматися. Відчуй
зброю. Злови мішень. Зніми
запобіжник. Затамуй подих. Плавно
натискай на курок.

Абдула стріляє.

Дві кулі потрапляють у верхню частину мішені.

Оскар дивиться у бінокль.

ОСКАР

Добре. Давай, ще раз.

До Оскара та Абдули підходить ЛІ.

Абдула стріляє.

ЛІ

Командире, там привезли пайки.
Роздати зараз, чи почекати до вечора?

ОСКАР

Завтра вранці роздаси. Мій віднеси
сім'ї Марата.

ІНТ.САВАНА.МІСТО.ТАНЦЮВАЛЬНА ЗАЛА.ДЕНЬ

Учні залишають залу.

Мішель дивиться на Джона.

МІШЕЛЬ

Ти не стомився чекати?

Джон підводиться.

ДЖОН

Ні. Абсолютно.

МІШЕЛЬ

Хочеш я тебе навчу вальсувати?

ДЖОН

А можна?

Мішель включає магнітофон.

Джон підходить до Мішель.

Джон і Мішель стоять дуже близько. Грає музика.

Джон і Мішель дивляться один на одного.

Мішель бере руку Джона, кладе собі на поясницю.

МІШЕЛЬ

Почнемо з великого квадрату.

Мішель і Джон починають вальс.

Джон шикарно вальсує.

Мішель збентежена.

Джон веде Мішель, як істинний джентельмен.

МІШЕЛЬ

Ти симулянт.

Джон усміхається.

Мішель щаслива..

Джон близькуче виконує чергову підтримку.

Мішель і Джон кружляють у вальсі.

ІНТ.САВАНА.МІСТО.КВАРТИРА.ДЕНЬ

В кімнаті на ліжку лежить Мішель та Джон.

ДЖОН
Вщипни мене.

Мішель щипає.

ДЖОН
Не так же сильно!

Мішель усміхається.

МІШЕЛЬ
Ти не помер?

ДЖОН
Ніби, живий.

МІШЕЛЬ
А я на небесах.

ДЖОН
І як там?

МІШЕЛЬ
Божественно... Зупинися мить - ти прекрасна!

ДЖОН
Мить, зупиняйся. Зафіксуй нас на цій хмарині будь ласка.

Мішель цілує Джона.

МІШЕЛЬ
У тебе в животі бурчить.

ДЖОН
То в мене кров від любові до тебе кипить.

МІШЕЛЬ
Чи варто мені застудити цей жар?

ДЖОН
Я раб твій, моя мадмазель.

МІШЕЛЬ
Не в рифму.

ДЖОН
Проте, по суті.

Мішель підводиться з постелі.

МІШЕЛЬ
Я зроблю бутербродів, і кави заварю.
Чи може розігріти піццу?

ДЖОН

Мені й кави буде достатньо.

Мішель йде до кухні.

Джон лежить.

Джон бере свою сумку-планшета. Дістає коробку цигарок "Астра".

Відкриває коробку, - там одна сигарета.

Джон дістає сигарету - нюхає її.

Мішель вмикає плиту, ставить турку.

Відкриває холодильник. Дістає масло, сир, піццу.

Кладе до мікрохвильовки піццу.

Ріже скибками хліб.

Джон кладе коробку цигарок до сумки.

Джон лежить на постелі, поклавши руки за голову. Чути, як Мішель тарабонить посудом.

ДЖОН

Мішель, може тобі допомогти?

ГОЛОС ЗК МІШЕЛЬ

Дякую Джоне, відпочивай. Я вже скоро, біжу.

В дверях з'являється Мішель з тацею в руках.

МІШЕЛЬ

А от і я.

На таці: склянка кави, два бутерброди, дебелий шматок паруючої піцци, вазочка з квіткою, рахат лукум.

Джон присідає.

МІШЕЛЬ

Ні, ні, Джоне, не вставай.

Джон - напівсидить.

Мішель присідає на постель і опускає тацю Джонови на ноги.

ДЖОН

А ти?

МІШЕЛЬ

Я дуже сито пообідала. Це тобі не дала поїсти.

ДЖОН

То хоча б кави попили разом.

МІШЕЛЬ

Ти їж, за мене не хвилюйся, Джоне.

Джон їсть піццу.

ДЖОН

У-ум. Нічого.

Мішель дивиться на Джона.

Джон кусає бутерброд, п'є каву.

З під ковдри виглядає нога Джона. Мішель гладить її рукою.

Мішель цілує пальці на нозі Джона, цілує ногу, знімає волосину, що прилипла до язика, цілує, притискається щокою, і так завмирає.

Джон також завмирає.

Джон відкладає тацю, спирається спиною на бильце ліжка.

Мішель і Джон лежать так деякий час.

МІШЕЛЬ

Ти вже поїв?

ДЖОН

Дякую, смачно було.

Мішель лягає до Джона.

Джон цілує Мішель.

ДЖОН

Мені пора.

МІШЕЛЬ

Куди?

ДЖОН

За шість годин у мене марш.

МІШЕЛЬ

На довго.

ДЖОН

Декілька днів, напевне.

МІШЕЛЬ

Це безпечно?

ДЖОН

Цілком.

МІШЕЛЬ

Ти повернесь?

ДЖОН

Звичайно. Куди ж я дінуся?

Мішель і Джон лежать.

Джон підводиться, починає одягатися.

Мішель теж встає.

Джон застібує гудзики, взувається.

Мішель накидає халат. Бере біля дзеркала скриньку з прикрасами. Відкриває її.

Джон біля дверей.

Мішель закриває скриньку, ставить її на місце.

Мішель підходить до Джона, знімає з шиї кулона, одягає його Джонови.

МІШЕЛЬ

Це найдорожча для мене річ.

ДЖОН

Навіщо, Мішель?

МІШЕЛЬ

Так треба. Нехай він буде твоїм оберігом.

Мішель обіймає Джона, кладе голову йому на груди.

МІШЕЛЬ

Спасибі тобі, Джоне, за казку.

ДЖОН

І тобі. Ми ж разом її зробили билиною.

МІШЕЛЬ

Я буду чекати тебе, навіть тоді, коли весь світ перестане чекати, чуєш Джоне?

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Озеро принайні в двічі стало меншем за площею.

Північна гребля має метрів десять у довжину, і півтора метри у висоту. Східна - двадцять метрів у довжину, і метра чотири, у висоту.

Від будинку залишилася лише частина дерев'яної підлоги.

Оскар виходить з озера з жердиною в руках.

Джон рубає останню пальму.

Дерево трясе.

Джон валить дерево, встромляє сокиру у стовбур, і йде до Оскара.

Оскар сидить на залишках підлоги.

У озері, стоять дві жердини, біля східної греблі - стіл.

ОСКАР
Два джерела знайшов, третє видно
повністю замулило.

ДЖОН
А їх три було?

ОСКАР
Це місце називали триджереллям.

Джон п'є воду з баклашки.

ОСКАР
Я он місця означив. Треба буде
розчистити джерела, і придумати, чим
їх обкласти.

ДЖОН
Придумаємо.

ОСКАР
Мені б твого оптимізму.

ДЖОН
Можеш взяти, скільки понесеш.

Джон присідає поряд з Оскаром.

ОСКАР
Тобі не здається Джон, що наші
зусилля марні?

ДЖОН
Ні, Оскаре.

ОСКАР
Рано чи пізно, пісок все забере.

ДЖОН
Нехай пізно. А якщо в тебе є сумніви,
то якби ми не почали будувати греблю,
цього озера вже б не було. А так,
дивись скільки води.

ОСКАР
Яка твоя правда?

ДЖОН
Ще раз?

ОСКАР
Ти хотів мені сказати свою правду.

У Джона щокою біжить крапля поту.

Крапля падає на руку.

ДЖОН

Моя правда, Оскаре.. Якщо буквально,
- то ось, краплина води. Вранці, моя
фляга була порожньою, і перспектив
наповнити її водою - ніяких. То ж
надто не переймайся, а роби, те що
повинен робити, і буде нам щастя.

Джон нахилиється і бере, зі стінки підвальної ями будинку,
грунт.

ДЖОН

Це випадково, не глина.

ОСКАР

Випадково, вона.

ДЖОН

Цеглу робити будемо?

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Оскар ногами місить глину, підливаючи воду.

Джон ліпить з суміші цеглини, і розкладає їх берегом, для
просушки.

Над вогнешем, біля місця де стояв будинок - випалюється цегла.

ОСКАР

Я любив в дитинстві, виноград так
чавити.

ДЖОН

А я, після дощу, з грязюки замки
будував. У нас балка була..

ОСКАР

Я пам'ятаю перший сніг, як побачив.
Ото диво! Сніг до землі не долітав,
танув у повітрі.

ДЖОН

А любов свою першу, пам'ятаєш?

ОСКАР

Таке хіба забудеш? Одного разу заснув
під її вікнами. Мене, звісно, шукали.
Батько тоді так одшмагав...

Тривожно стогне східна гребля.

ДЖОН

Я ненавидів вівсяну кашу.

ОСКАР

А я любив булгур.

ДЖОН

Я сходжу, стола заберу.

ОСКАР
Ні, Джоне, я піду.

Оскар спускається, рівняється з Джоном.

ОСКАР
Хоч ти і вважаєш це маячнею, але вибач Джоне, то я тебе убив. У тому житті. Можливо не пам'ятаєш, але ти був командиром мобільного шпиталю.

Оскар заходить до озера.

ОСКАР
Джоне, ще..

ДЖОН
Так.

ОСКАР
Давно хотів спитати, що у тебе за кулон на шиї вісить?

ДЖОН
Це найдорожча річ, найдорожчої для мене людини.

Оскар киває, йде озером, підходить до греблі. Бере стола.

Гребля коливається, пісок сипеться крізь дошки.

ДЖОН
Оскаре, тікай!

Гребля падає, хоронячи Оскара, і значну частину озера.

Рівень води в залишках озера піднімається, і вода, з південного боку, переливається в низину.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

У великій калюжі, - інакше вже не скажеш - на місці джерела, Джон викладає із цегли колодязь.

ГОЛОС ЗК
Незнаю, як і пояснити. Однак, озираючись назад, складаючи ці пазли свого життя до купи, нічого окрім слів вдячності за надану можливість відчутти, бути свідком цього грандіозного тріумфу, на думку так і не приходить. Все інше - така незначна дрібниця! Згадую - і смішно.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ОАЗИС.ДЕНЬ

Від оазису залишилося лише вінце колодязя, на дні якого Джон, флягою намагається набрати води.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ДЕНЬ

Кругом піски.

Джон лежить і дивиться на свою флягу, яка лежить в метрах десяти від нього.

Він починає повзти в напрямку фляги.

ІНТ.ПУСТЕЛЯ.ДЕНЬ

Джон лежить припорошений піском, затиснувши правою рукою кулон. Поряд – фляга.

У Джона на губах пісок, в роті пісок, погляд скляний, однак в ньому ще жевріє життя.

Джон розтискає руку, в якій тримав кулон.

Джон мертвий.

За пагорбом, на якому лежить тіло Джона, ми бачемо панораму розкішного оазису.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ЗАЛА.ДЕНЬ

Філ і Бредд йдуть один-одному на зустріч.

ФІЛ

Привіт, Бредд.

БРЕДД

Привіт.

Філ минає Бредда, і йде до дверей.

Бредд проваджає поглядом Філа.

Бредд піднімається сходами на другий поверх.

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.КАБІНЕТ.ДЕНЬ

У кабінеті – Ліза та Джон.

Ліза знімає з Джонової руки вимірювач тиску.

Джон дихає в кисневу маску.

ЛІЗА

У вас тиск піднявся, містер Джон. Я зараз вам зроблю укол заспокійливого.

Двері відкриваються, і до кабінету заглядає Бредд.

Джон відводить від обличчя кисневу маску.

ДЖОН

Проходь Бредде, якщо у справі. Зараз Ліза мене трохи підзарядить, і поговоримо.

Бредд заходить і сідає на диван.

Ліза робить ін'єкцію.

ЛІЗА
Містер Джон, вам треба відпочити.

ДЖОН
Добре Лізо, поспілкуюся з братом, і
поїдемо відпочивати.

Ліза залишає кабінет.

Джон робить глибокий вдих з маски, і кладе її на било візка.

ДЖОН
Що там, Бредде?

БРЕДД
Як тобі сказати?..

ДЖОН
Як є, так і кажи.

БРЕДД
Ти казав про льодовики.

ДЖОН
Той що?

БРЕДД
Про льодовики, які тануть, і я
подумав, що це не зовсім розумно, не
тою темою ти зацікавився..

ДЖОН
Бредд, ти ж офіцер.

БРЕДД
Так, Джон.

ДЖОН
Тобі не соромно?

БРЕДД
Трохи, як не дивно, є.

ДЖОН
То чому ти прийшов?

БРЕДД
Як там кажуть: краще хвилина сорому,
ніж хворий сечевий міхур на все
життя. Яка не яка, але мудрість.

ДЖОН
Я про тебе не забув, Бредде, не
хвилюйся.

БРЕДД
Дякую, Джон.

Джон дихає в кисневу маску.

Бредд продовжує сидіти на дивані.

ДЖОН
Ти ще щось хочеш?

БРЕДД
Я хочу все, Джоне.

ДЖОН
Що означає "все"?

БРЕДД
Те й означає, що все, абсолютно.

ДЖОН
Не забагато для твого мурашиного мозку?

БРЕДД
Джон, у мене Матильда, діти, Біллі, Грегор, Віктор, - подумай про них. Нахрен тобі здалися ті льодовики?! Це даремна трата грошей. Ти нічим не зарадеш..

ДЖОН
Не буде льодовиків, Бредде, не буде й тебе, й Матильди, дітей..

БРЕДД
Твої слова, - чесне слово - ніби ножем по склу. Будь моя воля, сам би той лід розтопив.

ДЖОН
Їдь до дому Бредде.

БРЕДД
Не можу, я повинен тебе ще поховати.

ДЖОН
Ти нікому, нічого не винен. Й без тебе мене заріють.

БРЕДД
Щоб там не було, але я тебе не залишу.

ДЖОН
А якщо трапиться диво, і я проживу ще років п'ятдесят?

БРЕДД
Помрій. Тобі ще не набридло дуркувати?

ДЖОН
Ні, Бредд.

БРЕДД

Ну, от, тобі, як завжди, добре, а в мене від цього голова болить.

ДЖОН

Думай про вічність і прагни дива, Бредде.

БРЕДД

Запхай собі в дупу, свою вічність. Мені треба гроші, зелені такі папірці, і чим по-більше, а не довбана твоя вічність.

ДЖОН

Ти ж забезпечена людина?

БРЕДД

Той що, мені відмовитися від грошей, які по праву належать мені, на користь якихось африканських дітей? А ти не замислювався, Джон, над тим, що всі ці льодовики, африканські діти - нічого цього не існує. Це міф. Лохотрон.

ДЖОН

Відкрию тобі таємницю, Бредде, увесь наш світ - це один великий міф.

БРЕДД

А я про що тобі талдичу!?

ДЖОН

За такого розкладу, любий брате, і ти є всього лиш амеба, мікроскопічна, нікчемна, частинка цього міфу, нахрен тобі гроші?

БРЕДД

Я реальність Джон. Можеш мене потрогати, понюхати. Я не твій льодовик, який десь там, далеко.

Бредд підводиться.

БРЕДД

Дивися, я стою, зараз присідаю, знову встаю. Скажи своєму льодовику присісти, він присяде?

ДЖОН

Наврядчи.

БРЕДД

Отож бо й воно.

ДЖОН

Поклав ти мене на лопатки, брате, нічого сказати.

БРЕДД

До старших треба прислухатися, а особливо, до старших братів, вони дурного не порадять.

Бредд сідає на диван.

ДЖОН

Однак, є одне маленьке "але".

БРЕДД

Яке?

ДЖОН

Треба завжди залишатися людиною.

БРЕДД

Це ти говориш, чи мені почулося, Джоне?

ДЖОН

Я був поганою людиною?

БРЕДД

Ти не був людиною. Ти був бездуховним виродком, який окрім себе, нікого і нічого не помічав, а якщо й помічав, то лише заради власної користі. І твої предсмертні конвульсії нічого в цьому плані не змінять, можеш не сподівайся, потяг вже пішов. Ту-ту.

ДЖОН

Я розумію тебе Бредде. Девчому, твоя оцінка, напевне, заслужена. Однак, у мене була велика мета - от цього тобі не збагнути.

БРЕДД

І де зараз, твоя ве-елика мета?

ДЖОН

Вона зімною.

БРЕДД

Ти її в кишені носеш?

ДЖОН

Майже вгадав. Вона завжди зімною. Вона була і є моїм рятивним колом, бо давала можливість робити правильні висновки - те заради чого ми власне й живимо. Прагнучи великого, Бредде, ти йдеш шляхом спасіння.

БРЕДД

Що за нісенітницю ти несеш, Джон? Ти вже й в Бога повірив?

ДЖОН

Тебе це вражає?

БРЕДД

Мене це бісить, ненавиджу двуликих.

ДЖОН

Я вірю в знання, які отримав, тому я спокійний.

БРЕДД

Ти спокійний, бо тобі вкололи заспокійливого.

ДЖОН

Нехай буде так.

БРЕДД

Воно так і є.

ДЖОН

Так повинно було бути, брате.

ІНТ.САВАНА.МІСЦЕ БОЮ.ГЕЛІКОПТЕР.ДЕНЬ

Гелікоптер з пораненими взлітає.

Сержант сидить на краю, звисивши ноги, з кулеметом в руках.

Серед поранених - Брюс. Він очунює.

БРЮС

А куди ми летемо?

СЕРЖАНТ

Ти, додому, солдате.

Брюс здоровою рукою мацає у себе між ніг.

СЕРЖАНТ

Яйця на місці?

Брюс вдоволено усміхається.

БРЮС

На місці, сер.

Сержант дивиться вниз.

Ми, спостерігаємо колону, пляму піску на місці, де було озеро.

ІНТ.САВАНА.ЛАГЕРЬ БІЖЕНЦІВ.ДЕНЬ

(сцена ідентична, зі сценою №17, проте знята під іншим кутом).

Соляною шахтою, з пакунком в руках, йде Лі.

У видовбаних келіях - люди.

Лі заходить до келії.

В келії, на топчані, встеленому соломкою, п'ятеро дітей.
Навпроти їх - жінка. По середині - стіл, на якому горить
масляна лампа.

Лі присідає поряд з жінкою.

Лі дивиться на дітей.

ЛІ

Це вам від Оскара.

Лі кладе пакунок на стіл.

У жінки - відсутній погляд.

ЖІНКА

А де Оскар?

ІНТ.ШОСЕ.ДЕНЬ

Трасою їде синій автомобіль.

ІНТ.САЛОН СИНЬОГО АВТО.ДЕНЬ

В салоні авто - Філ Джекінсон.

Філ веде машину, слухаючи радіоновелу.

ГОЛОС ДИКТОРА

Вона продовжувала падати. Її довге
фарбоване волосся тріпотіло, ніби
прапор маленької острівної держави,
на щоглі яхти, десь серед
безкрайнього океану; як і більшість
жінок, в подібній ситуації, вона
думала: чи достатньо привабливою я
виглядаю? Чи варто праву руку
піднести до скроні, а лівою - тримати
спідницю?

Дзвонить телефон.

ФІЛ

Слухаю, Урсуло.

Філ слухає.

Філ кладе телефон на сидіння.

ІНТ.ШОСЕ.ДЕНЬ

Синій автомобіль спиняється на узбіччі. Водій включає
"аварійку".

ІНТ.ЗАМІСЬКИЙ БУДИНОК ДЖОНА.ГАЛЯВИНА.ДЕНЬ

Бред підходить до компанії за столиком.

БРЕДД

Джон помер.

МАТИЛЬДА
(хрестячись)
Царство небесне.

БІЛЛІ
Хороший був чоловік, добрий.

ВІКТОР
Достойна людина.

БРЕДД
(присідаючи)
Мій брат. Маленький шибеник, його вже немає.

ГРЕТА
Земля пухом.

БРЕДД
Я не можу в це повірити, він виріс у мене на очах...

МАТИЛЬДА
Любий, така доля, тут нічого не змінеш..

БРЕДД
Чому?

ВІКТОР
Зайве мабуть нагадувати, однак, усі ми, коли небудь, підемо слід за Джоном. А поки ми живі, я думаю, нам не слід заморочуватися питаннями, відповіді на які, ми навряд чи знайдемо.

ГРЕТА
Невже, Вікторе?

ВІКТОР
Не зрозумів тебе?

ГРЕТА
Ти живий?

ВІКТОР
Так, я живий. Я живу! Як казав класик: я мислю, відтак, я існую. Все дуже просто, Грето.

ГРЕТА
Ну-ну, помрій..

БРЕДД
Він був кращим за мене, в усьому... Бувало, я знущався над ним..

МАТИЛЬДА
Любий, не треба...

БРЕДД

Це правда. Він нікому не розказував,
бо нікому йому було жалітися...

ГРЕТА

(підводячись)
Я пішла до будинку.

У Біллі дзвонить телефон.

Грета йде.

БІЛЛІ

Слухаю, сину... Я зараз підійду.

Віктор кладе журнал на стіл.

БІЛЛІ

Вибачте, мушу йти.

ВІКТОР

Піду і я.

Віктор підводиться і йде вслід за Гретою та Біллі.

За столиком залишаються Матильда та Бред

БРЕДД

Це правда, Матильдо..

МАТИЛЬДА

Але вона нікому не потрібна, Бредде,
її ніхто не хоче слухати, бо всі ми,
про все, давно знаємо. Просто робимо
вигляд, що в нас амнезія.

БРЕДД

Але ж Джон помер..

МАТИЛЬДА

Нехай земля йому буде пухом.

Ми стрімко піднімаємося з галявини до космосу.

ІНТ.МІЖЗОРЯНЕ НЕБО

Ми повільно пливемо серед зірок. Повз нас пролітає комета.

Помічаємо планету зовні дуже схожу на нашу Землю.
Спостерігаємо за нею.

До планети, стрімко, з обох боків, наближаються дві планети-
копії.

Три планети з'єднуються в одну.

ШК: Джон помирає у візку, Джону прострелюють голову у савані,
Джон помирає в пустелі.

З'єднані планети вибухають - потужний вибух.

Вибуховою хвилею нас відносить подалі від епіцентру.

Коли туманність, після вибуху, поступово розсіюється, ми спостерігаємо народження нової зірки – яскравий промінь світла на хвилю навіть засліплює.

Ми пливемо серед зірок. Чуємо ледь вловимий звук медичного апарату контролю, який поступово наростає.

ІНТ.ПАЛАТА.ДЕНЬ

Звук апарату контролю.

В палаті Мішель та Джон на ліжку.

Мішель тримає руку Джона. У неї на очах сльози.

Джон, з кулоном на шиї, відкриває очі.

МІШЕЛЬ
Я тебе дочекалася Джоне..

Джон усміхається.

Кадр розчиняється, ніби марево.